

## **Semnele timpului**

Nu este uimitoare ideea că Dumnezeu a prezis prin Daniel exact ziua când Mesia va intra triumfal în Ierusalim? Am amintit deja acest fapt. Chiar dacă data nașterii lui Mesia nu ne-a fost exact profetită, totuși în profetie ne-au fost date criterii foarte precise, pe baza cărora Israel știe acum când (și când nu) poate căuta cu privirea pe Mesia. Același lucru este valabil și pentru a doua Sa venire. Am numit deja o serie de motive, că generația noastră se poate aștepta la aceasta într-un timp nu prea îndepărtat. Sunt motive pe care nici o generație dinaintea noastră nu le-a avut așa de real înaintea ochilor. Dorim să ne preocupăm acum mai concret cu programul aceluia eveniment deosebit de mareț.

Așa cum am constatat, este foarte important să diferențiem între răpire și a doua venire. La răpire Hristos nu va călca pământul, ci va primi mireasa Sa, Biserica, care Îi vine în întâmpinare și o va duce în cer. A doua Sa venire are loc apoi aproximativ șapte ani mai târziu, când Hristos va călca pe pământ, ca la Armagedon să întâmpine pe antihrist și oștirea lui și să salveze pe Israel. După aceea El rămâne aici, ca de pe tronul lui David din Ierusalim să guverneze națiunile pământului timp de o mie de ani.

Nu sunt evenimente deosebite care trebuie să aibă loc înainte de a avea loc răpirea; și astfel nu sunt nici un fel de semne prevestitoare de recunoscut care ar putea să ne vestească răpirea. Biserica trebuie să-L aștepte pe Hristos să vină în orice moment. Toate semnele cunoscute sunt valabile pentru Israel și ele trebuie să vestească acestui popor, că venirea lui Hristos urmează să aibă loc în curând. În mod logic, răpirea trebuie să aibă loc foarte curând, dacă semnele pentru a doua venire se înmulțesc, așa cum este cazul în situația actuală. Este desigur legitim să medităm la faptul, cât de aproape ar putea să fie deja a doua venire a Domnului nostru, și evenimentele actuale să le evaluăm după faptul, dacă ele sunt semnele biblice ale timpului din urmă.

Este de mare ajutor să ne întrebăm, cât de strâns legat era momentul primei veniri a lui Hristos cu evenimentele cheie ale timpului acela. Pavel scrie: „Dar când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său ...” (Galateni 4.4). El putea apărea numai în timpul acela într-un loc foarte bine determinat și putea veni numai la un anumit popor într-un moment favorabil din istoria țării și din istoria lumii.

Am văzut deja, ce rol a jucat Împărăția Romană ca prorocia despre locul de naștere al lui Isus și felul morții Sale să devină realitate. Și ne-a mai devenit clar și altceva: așa după cum Împărăția Romană trebuia să fie la putere la prima Sa venire, la fel ea, reînființată, va trebui să existe la a doua Sa venire. Care alte împrejurări în afară de acestea au determinat momentul pentru prima venire a lui Hristos?

Isaia a profetit, că Mesia va fi precedat de un om cu strigătul „Pregătiți calea Domnului” (Isaia 40.3). Deci Israel nicidecum nu trebuia să caute cu privirea după Mesia, atâta timp cât acest mesager deosebit al lui Dumnezeu nu apăruse, ca să pregătească calea lui Mesia. Maleahi a confirmat această profetie (Maleahi 3.1) și a delimitat momentul în care va apărea

Mesia: „Și Domnul pe care-L căutați va veni deodată la templul Său” (Maleahi 3.1). Cuvântul Domnul, pe care și Isaia l-a folosit, a nedumerit pe rabini. Cum putea Mesia să fie Domnul, deci Iehova Însuși?

Că Mesia trebuia realmente să fie Dumnezeu, care vine pe pământ, au făcut cunoscut fără echivoc profeții. În timp ce a vorbit prin Maleahi, Dumnezeu a vestit: „Trimit pe solul Meu și el va pregăti calea înaintea Mea.” Și El voia să vină deodată la templul Său. Alte profeții sunt la fel de precise, dar această temă o vom lăsa pentru mai târziu.

Din ceea ce am constatat până aici, se recunosc două condiții preliminare, care trebuie să aibă loc mai întâi, înainte ca Israel să poată aștepta pe Mesia. Ar fi fost nechibzuit să sperii la venirea Lui într-un alt timp; și aceasta este valabil și astăzi. Unul dintre acești factori era apariția unui mesager, care să pregătească terenul pentru venirea Domnului. Al doilea factor cerea existența unui templu.

Afirmația clară a lui Maleahi, că Mesia „va veni deodată la templul Său”, însemna, că era fără sens să sperii în venirea lui Mesia în timpul captivității babiloniene, căci atunci nu era nici un templu. El a fost distrus de oștirile lui Nebucadnețar. De aceea a sperat în zadar cei care au așteptat să vină Mesia să salveze pe Israel. Mai întâi trebuia construit templul, și aceasta a avut loc abia în timpul vieții lui Ezra.

La fel Mesia nu putea să vină după ce templul a fost distrus în anul 70 de Titus. Dacă El nu a venit până la distrugerea templului, era prea târziu să vină după aceea. Și aceasta este valabil și astăzi. Și cu toate acestea familiile iudaice evlavioase lasă un loc liber la masa din timpul sărbătorilor de Paști, pentru cazul că Ilie va apărea deodată. Având în vedere o profeție a lui Maleahi aceasta nu pare a fi complet greșit: „Iată, Eu vi-l trimit pe profetul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului cea mare și înfricoșătoare” (Maleahi 4.5). Însă în privința aceasta nu se ține seama despre ce a spus Maleahi despre templu. Scaunul gol pentru Ilie era și este încă un gest nechibzuit și inutil, căci de 2000 de ani nu este nici un templu pentru Mesia, la care El ar putea „veni deodată”.

Creștinii, care cred că Ioan Botezătorul ar fi fost Ilie, mesagerul premergător, și Isus din Nazaret Mesia, sunt convinși că Maleahi 3.1 s-a împlinit atunci când Hristos „deodată” a venit la templul lui Irod scurt înainte de răstignirea Lui. Prin faptul că El a intrat direct în templu, ca să alunge din casa lui Dumnezeu pe aceia care au pângărit-o prin schimbarea de bani ilegală și afacerile lor, El a împlinit o altă profeție: „Pentru că râvna pentru casa Ta M-a mistuit” (Psalm 69.9). Acest loc din Scriptură a venit spontan în amintire ucenicilor după cele întâmplare în templu (Ioan 2.17).

Multe profeții biblice sunt valabile în același timp pentru două evenimente. Dacă Maleahi 3.1 și Psalm 69.9 fac parte din acestea, atunci templul va trebui să fie construit înainte de a doua venire; și Mesia îl va curăța încă o dată. Întrebarea nu este, dacă Israel va mai construi templul încă o dată, ci când va avea loc această construire. Cu toate pregătirile care au loc, orice discuție pe această temă este la ora actuală pură speculație. Sunt însă alte împrejurări, la care

noi putem spune cu mai mare certitudine, că ele determină momentul celei de-a doua veniri a lui Hristos.

Mai întâi trebuie să avem în vedere și alți factori, care au ceva a face cu prima venire a lui Hristos. Când Iacov (Israel) a binecuvântat pe fiii săi scurt înainte de a muri, el a rostit o profeție deosebit de uimitoare: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre coapsele lui, până va veni Șilo [Mesia], și a Lui va fi ascultarea popoarelor” (Geneza 49.10). Aproximativ în anul 7 după Hristos, romanii au retras autorității iudaice dreptul de a rosti pedeapsa cu moartea, așa că Hristos nu a fost omorât cu pietre, conform practicii de pedepsire iudaice, ci a fost răstignit, după obiceiul romanilor. Această sustragere a autorității legale a fost ultimul act cu care lui Iuda i s-a luat toiagul de domnie și puterea de a acționa juridic. Niciodată înainte nu a avut loc așa ceva, nici măcar în timpul captivității babiloniene. Deci Mesia trebuie să Se fi născut înainte de anul 7 și omorât după aceea. Și aceasta s-a întâmplat cu Isus.

Din aceste profeții – aici s-ar mai putea adăuga și altele – rezultă foarte clar, că Mesia trebuia să fi fost deja venit. Însă Israel așteaptă încă după El, evident din lipsă de cunoaștere a Scripturilor. Acei iudei, care au înțeles că templul trebuie să existe pentru Mesia, văd desigur urgența reconstruirii lui. Însă ei refuză să recunoască, că Mesia a venit deja, și ei nu sunt conștienți că reconstrucția templului deschide drumul pentru venirea a doua oară a lui Hristos, dar și pentru apariția lui antihrist, pentru care templul trebuie de asemenea să fie la locul lui (2 Tesaloniceni 2.4).

Am avut de câteva ori înaintea ochilor profețiile remarcabile ale lui Daniel. Cuvintele lui dovedesc că Împărăția lui Mesia va fi instaurată într-un timp ale cărui împrejurări nicidecum nu pot fi aduse la unison cu situația politică de la prima venire a lui Hristos: „Și, în zilele împăraților acestora, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 2.44). Așa cum știm, Daniel se referă aici la împărății care sunt reprezentate prin cele zece degete ale chipului din visul lui Nebucadnețar și care aparțin celui de-al patrulea imperiu, pe care istoricii l-au identificat ca fiind Imperiul Roman (Daniel 2.40).

„Zilele împăraților acestora” nu veniseră încă, atunci când Hristos a venit pentru prima dată. Împărăția din timpul acela nu era guvernată de zece împărați, ci de Cezarul din Roma. Drept urmare Împărăția Davidiană a lui Israel nu putea nicidecum fi instaurată, atunci când poporul acesta a lepădat pe Isus, deoarece El nu a instaurat-o. Rabinii ar fi trebuit de fapt să știe aceasta foarte bine. Însă acești zece împărați vor domni într-o zi pe pământ, când Hristos va reveni să instaureze Împărăția, „care nu va fi nimicită niciodată”. Deci trebuie să fie o a doua venire!

Că Hristos va reveni și personal, vizibil de fiecare, din Ierusalim va governa pământul, nu este mai puțin fundamental decât istorisirea de crăciun. Am citat deja o dată vestea adusă de îngerul Gabriel, vrem însă aici să ne amintim, ce a făgăduit el fecioarei Maria:

*El va fi mare și Se va chema Fiu al Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da tronul lui David, tatăl Său; și va împărăți peste casa lui Iacov pentru totdeauna și împărăția Lui nu va avea sfârșit. (Luca 1.32-33)*

În fiecare an ni se amintește această făgăduință, când de pe întreg globul pământesc corurile în număr mare în mod deosebit în acest anotimp cântă corale impresionante, ca cel al lui Händel: „Și El domnește pentru totdeauna, pentru totdeauna și veșnic”. Evident această domnie nu s-a desăvârșit când Hristos a venit pentru prima dată. Și acest fapt a fost atunci motivul principal, că așa de mulți au refuzat și încă refuză să creadă că Isus din Nazaret era Mesia.

Din aceasta rezultă în mod necesar că Hristos, dacă El este Mesia al lui Israel, trebuie să Se reîntoarcă pe pământ ca să împlinească această profeție fără echivoc. Abia atunci, cu a doua venire a lui Mesia, se va împlini profeția îngerului: „Pace pe pământ!” Însă mulți, care se numesc creștini, nu mai cred nicidecum ceea ce ei cântă în cântările lor de crăciun. Pentru mulți din biserica actuală, făgăduința că Hristos va reveni în trup pe pământ și va domni pe tronul lui David, este între timp un mit plăcut și cântat de multe ori.

Deoarece Hristos și antihrist trebuie să stea față în față pe pământ pentru ultimul duel mare, apariția celor doi trebuie să aibă loc în aceeași perioadă de timp. Deci noi nicidecum nu putem determina mai exact momentul pentru venirea a doua oară a lui Hristos, fără să analizăm atent împrejurările la apariția lui antihrist. Arătarea lui Isus Hristos pentru mireasa Sa, pentru Israel și pentru lume și apariția simultană a lui antihrist sunt așa de întrețesute unele cu altele, că una nu poate avea loc fără cealaltă. De asemenea niciunul din cele două evenimente nu poate avea loc atâta timp cât nu a venit „plinătatea timpului” și scena lumii, pe care se va desfășura spectacolul palpitant, nu este încă echipată cu recuzitele necesare și nu este populată cu actorii adevărați.

Pavel scrie: „Și atunci va fi descoperit cel fărădelege - pe care Domnul Isus îl va distruge ... prin arătarea venirii Sale” (2 Tesaloniceni 2.8). Dacă unul din efectele celei de-a doua venire a lui Hristos este nimicirea lui antihrist, atunci în mod logic Hristos nu poate reveni pe pământ înainte ca antihrist să fi instaurat pe pământ împărăția lui aparentă. Pe de altă parte antihrist nu poate fi arătat atâta timp cât Biserica adevărată, mireasa lui Hristos, nu a fost încă luată de pe pământ. Această cunoaștere o vom justifica mai târziu. Însă în orice caz aici vedem din nou că răpirea și a doua venire sunt două evenimente diferite.

Ce este cu învățătura care spune că Nero ar fi fost antihrist și că evenimentele profețite de Ioan ar fi avut loc deja demult? Această obiecție poate fi foarte ușor combătută. Nu este nici o relatare că Hristos a coborât vizibil din cer, ca să nimicească pe Nero. Pe de altă parte însă Scriptura nu lasă nici o îndoială asupra faptului că Hristos va coborî realmente, ca să omoare pe antihrist. Nici un istoric nu a afirmat vreodată că evenimente, ca cele descrise în pasajele următoare din Scriptură în legătură cu cea de-a doua venire, ar fi avut loc în anul 70 după Hristos sau în alt timp:

*Pentru că, așa cum iese fulgerul de la răsărit și se arată până la apus, așa va fi venirea Fiului Omului (Matei 24.27).*

*... vor privi spre Mine, Acela pe care L-au străpuns [la cruce]; și vor boci pentru El ... (Zaharia 12.10).*

*Iată, El vine cu norii și orice ochi Îl va vedea și cei care L-au străpuns; și toate semințiile pământului se vor jeli din cauza Lui! Amin (Apocalipsa 1.7)*

Numeroase pasaje din Biblie ca Apocalipsa 13 arată clar că antihrist va stăpâni lumea, atunci când Hristos va reveni. Este nevoie de „arătarea venirii Sale”, pentru a detrona pe acest despot mondial rău. Deci aceia, care învață că noi trăim deja în Împărăția de o mie de ani, la sfârșitul căreia Hristos va reveni, sau că creștinii trebuie să fi primit lumea în mână, înainte ca Hristos să poată reveni, duc pe oameni în rătăcire.

Când va pune antihrist mâna pe putere? Dacă ținem seama de numărul de evenimente care au trebuit să aibă loc la prima venire a lui Hristos, nu ne va surprinde că și cel mai mare împotrivor al lui Hristos poate fi arătat numai la un moment bine determinat și împrejurări foarte precise. Pavel scrie: „Și acum știți ce-l oprește [pe antihrist] ca să fie descoperit la timpul său” (2 Tesaloniceni 2.6).

Trebuie deci să aibă loc un eveniment concret, pentru ca antihrist să poată apărea. Până atunci nu va avea nimic loc – în privința aceasta nu este nici o îndoială. Evident Pavel a învățat verbal odată, înainte să scrie epistola a doua către Tesaloniceni, despre ceea ce împiedică ajungerea la putere a lui antihrist, căci el le amintește: „Știți ce-l oprește ...”.

Din zilele lui Pavel și până acum evident ceva trebuie să fi împiedicat arătarea lui antihrist. Pavel nu putea să fi vrut să spună că era lipsa împărăției romane. Însă el continuă în epistola sa: „... până când cel care o oprește acum va fi luat din cale” (2 Tesaloniceni 2.7). Deci ceva (un eveniment) și cineva (o persoană) împiedică încă arătarea lui antihrist. Și cel care oprește trebuie „luat din cale”. Înainte să se petreacă aceasta, nu are nici un sens să se aștepte concret antihrist și a doua venire a Domnului.

Cine ar putea împiedica pe antihrist să se arate în public? El trebuie să fie mai tare decât satan, căci antihrist „va avea puterea lui satan” (2 Tesaloniceni 2.9 – cum s-ar mai putea traduce). Și mai tare decât satan este numai Dumnezeu. Deci El trebuie să fie Cel care „oprește”. Dar Dumnezeu nu poate fi singurul care acționează, căci El nu ar putea fi „luat din cale”. El este atotprezent. Nici la Hristos nu putea Pavel să se fi gândit în acest context, căci El a părăsit deja pământul, și El nu va reveni atâta timp cât antihrist nu este arătat.

S-a gândit Pavel probabil la puterea lui Dumnezeu, care se manifestă printr-un anumit om? Nici aceasta nu poate fi, căci satan a fost reținut deja aproape 2000 de ani să pună în joc pe antihrist. Aceasta este o perioadă de timp care depășește cu mult durata de viață a unui om. Singura concluzie, pe care o putem trage din aceasta, este aceea: „Cel care o oprește acum” se

referă la trupul tuturor credincioșilor, Biserica, care există începând de la Rusalii. Și Biserica trebuie „luată din cale”, pentru ca antihrist să poată fi arătat „la timpul lui”.

Pavel a făcut aluzie evident la răpire, acel eveniment incredibil, pe care îl va trăi creștinătatea, când Hristos în timpul cel mai scurt ia la Sine în cer mireasa Sa, Biserica. La această așteptare se potrivește și formularea lui Pavel: „Și acum știți”. Mai înainte el a descris detaliat și explicat credincioșilor din Tesalonic răpirea:

*Pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul (1 Tesaloniceni 4.16-17).*

Hristos a promis ucenicilor Săi: „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe ... Mă duc să vă pregătesc un loc; și ... vin din nou și vă voi primi la Mine Însuși, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14.2-3). Aceasta era marea speranță a primilor creștini. Pavel le-a scris credincioșilor din Filipi: „Cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul nostru Isus Hristos” (Filipeni 3.20). Și în epistola către Tit se spune: „așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2.13). În epistola către Evrei 9.28 citim: „așa și Hristosul, după ce a fost jertfit o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, deosebit de venirea pentru păcat (neavând de-a face cu el), pentru mântuirea celor care Îl așteaptă”. Dacă răpirea ar avea loc după necazul cel mare, Biserica ar trebui mai întâi să aștepte pe antihrist, care ar veni înainte de Hristos.

Nu se caută cu privirea spre nimeni, dacă acela nu este așteptat să vină în orice moment. Speranța în revenirea în curând a lui Hristos străbate întreg Noul Testament. Că aceasta era speranța Bisericii de la început, nimeni nu poate tăgădui, oricum s-ar interpreta Biblia. Într-adevăr, cât se poate gândi, au existat între creștini diferențe de păreri, dacă Biserica va fi răpită înainte sau după necazul cel mare. Ne putem apropia de această întrebare sub diferite unghiuri de vedere. Aici nu avem posibilitatea să ne preocupăm cu toate argumentele; și nici nu este necesar să facem aceasta. Cu întrebarea, de ce Biserica trebuie luată de pe pământ înainte ca antihrist să fie descoperit, ne vom ocupa într-un alt capitol.<sup>1</sup>

Deoarece evenimentele scurt înainte de punctul culminant al istoriei mondiale încep să se precipite așa de mult, un lucru devine tot mai clar: este foarte important să se înțeleagă profeția și să te ghidezi după ea. Dacă Ioan Botezătorul, ucenicii lui Isus și rabinii s-ar fi ghidat după toate profețiile, ei nu s-ar fi așteptat ca Hristos să instaureze împărăția Sa în timpul vieții lor. Împrejurările nu se încadrau în timp. Hristos muștră pe cei doi ucenici pe drumul spre Emaus:

---

<sup>1</sup> Vezi articolul: [http://www.mesagerul-crestin.net/ecclesia/HTM/El\\_trebuie\\_sa\\_vina\\_de\\_doua\\_ori.htm](http://www.mesagerul-crestin.net/ecclesia/HTM/El_trebuie_sa_vina_de_doua_ori.htm).

*„O, nepricepuților și înceți cu inima ca să credeți toate câte au spus profeții! Nu trebuia să pătimească Hristosul acestea și să intre în gloria Sa?” Și, începând de la Moise și de la toți profeții, le-a explicat în toate Scripturile cele despre El (Luca 24.25-27).*

Mustrea, cu care Hristos i-a admonestat pe cei doi ucenici, exprimă cât de supărat trebuie să fi fost El. Dar în felul acesta știm cel puțin cum El apreciază pe aceia care neglijează „să creadă toate câte au spus profeții!” Și pe noi astăzi ne-ar muștra la fel. Sunt puțini creștini care și-au luat timpul necesar, ca să înțeleagă toate profețiile care ne-au fost date și să le urmeze. Pe cine mai miră atunci, dacă astăzi mulți conducători de biserici încă nu cunosc toate acele criterii care dau informații clare cu privire la momentul corect al revenirii lui Hristos.

Rezumăm: dovezile, pe care le-am prezentat până acum arată că a doua venire a lui Hristos nu trebuie așteptată să aibă loc înainte să aibă loc cinci evenimente, care sunt în legătură unul cu altul: 1. O ispitire spirituală în întreaga lume cum niciodată nu a avut loc așa de mult și marea decădere a bisericii; 2. Răpirea credincioșilor adevărați; 3. Reaparitia Imperiului Roman; 4. Unirea tuturor religiilor sub forma unui creștinism aparent sub conducerea papei; și 5. Arătarea lui antihrist și instaurarea domniei lui mondiale. Nu este nici o îndoială: niciodată înainte nu s-a putut vedea în istorie că evenimentele numite la punctul 1, 3 și 4 au început să se contureze concret. Deci noi ne putem aștepta ca răpirea să aibă loc în orice moment.

La toate cele pe care noi până acum le-am cunoscut și constatat, rămâne totdeauna întrebarea decisivă și la care nu se poate ușor răspunde: Ce ar putea să determine națiunile, care astăzi sunt încă rivale, să se unească sub un guvern mondial nou, și va obliga religiile aflate în luptă să se unească într-o religie mondială nouă? Ce eveniment neobișnuit ar putea determina pe locuitorii pământului acesta să se supună lui antihrist ca dictator mondial și chiar să se închine lui? La aceasta este un răspuns, într-adevăr surprinzător, dar totuși clar.

#### **Nota redacției**

Redacția mesagerul-creștin este răspunzătoare pentru publicarea articolului de mai sus. Aceasta nu înseamnă că neapărat ea este de acord cu toate celelalte gânduri ale autorului publicate (desigur cu excepția articolelor publicate de redacție) și dorește să atragă atenția, să se țină seama de toate gândurile și practicile autorului, pe care el le face cunoscut în alte locuri. „Cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun” (1 Tesaloniceni 5.21).